

forfvarligt at blive staaende ved de almindelige Regler om Sameje.

Ved Ordene „frit Samarbejde“ skal tilkendegives, at Reglen ikke kommer til Anvendelse, naar en Kunstner har været blot underordnet, u selvstændig Medhjælper for en anden.

Den af Folketingsudvalget (1892) foreslaaede Henvisning til § 34 (nu § 29) er udeladt, da den er overflødig og kan være vildledende.

Til § 28.

I denne Paragraf ere alle Reglerne om Overdragelse af Kunstnerretten samlede. Saa vidt Forholdene tillade det, har det ved Affattelsen af disse Regler været Opgaven at holde sig saa nær som muligt til Formuleringen i de tilsvarende Bestemmelser i første Afsnit. Paragraffens første Stykke gengiver kun Lov 1864 § 2, 2det Punktum i en ny Formulering. Andet Stykke gengiver Lov 1864 § 5, idet det dog i Overensstemmelse med fremmede Love er fundet rigtigt udtrykkeligt at udtale, at Gengivelsesretten trods Overdragelsen af Originalen fremdeles tilkommer Kunstneren, jfr. ogsaa som Analogi § 3. Fjerde Stykke ordner Forlagsforholdet ved en Henvisning til § 9, hvorhos der er tilføjet en Bestemmelse svarende til § 3, 2det Stykke, hvorved der er taget Hensyn til et af Kunstnere fremsat og i Pressen anbefalet Dnske. En tilsvarende Regel findes andet Steds, f. Eks. i tysk Lov § 12.

Paragraffen adskiller sig fra det oprindelige Forslag derved, at der i fjerde Stykke i Overensstemmelse med Folketingsudvalgets Endringsforslag (1892) foran Ordet „Kunstværk“ er indfaldt „originalt“ for at fastslaa, at den her givne Regel ikke finder Anvendelse paa de i § 26 omtalte Gengivelser, samt at Slutningsbestemmelsen „dog maa dette ikke ske før 2 Aar efter den første Udgivelse“ er udgaaet af lignende Grunde som ved § 3 anført.

Med Hensyn til Portrætter og Portrætbuster gaar Forslaget en Mellemvej mellem det danske og norske Forslag, idet det vel ikke tillægger Bestilleren Eneret til at offentliggøre Gengivelser (af disse, men betinger Rettens Udøvelse af Bestillerens Samtykke.

Til § 29.

Om Arvegangen kan ligefrem henvises til en tilsvarende Anvendelse af Reglen i § 11, hvorved en Række Gentagelser undgaaes. Her henvises derfor til det om § 11 bemærkede.

Til § 30.

Det til § 12 bemærkede indeholder tilfælle Begrundelsen af, at Kreditorerne heller ikke bør være helt afstaaende fra at holde sig til Kunstnerretten. Hvorledes Grænsen for Kreditorernes Ret her skal drages, kan derimod omtvistes. En ligefrem Overførelse af Reglerne i § 12 er næppe hensigtsmæssig, da det ikke her i samme Grad som ved litterære Værker er klart, hvad der kan kaldes Offentliggørelse, lige som der ikke bestaar en tilsvarende skarp Grænse mellem de forskellige Offentliggørelsesmaader, jfr. det ovenfor til § 27 bemærkede. Muligvis kunde man — i Tilslutning til nogle fremmede Retsforfatninger — lade Kreditorernes Ret indtræde, saa snart Værket maa siges at være færdigt, hvilket eventuelt maa afgøres ved Skøn. Men da dels dette Skøn er usikkert og dels ikke alle færdige Værker egne sig til Offentliggørelse, f. Eks. intime Scener af Kunstnerens og Benneres Privatliv, vilde man maaske herved gaa Kunstneren vel nær; og det foreslaas derfor at kræve, at denne særlig har lagt for Dagen, at han anser Værket egnet til Afhændelse eller anden Offentliggørelse. Medens de anførte Grunde føre til ogsaa udtrykkelig indensfor de angivne Grænser at udelukke Kreditorerne fra at bortselge selve det originale Kunstværk, er det omvendt vistnok rigtigt kun at begrænse Kreditorernes Ret til Kunstnerens Levetid. Det er nemlig i den Grad normalt, at afdøde Kunstneres samtlige Arbejder — derunder ogsaa Skitser, Studier o. l. — bortselges, uden at Kunstnerens Anseelse i det almindelige Omdømme derved anses udsat for nogen Fare, at det turde være unødvendigt at fastholde nogen Indskrænkning i Kreditorernes Ret, naar han er død, og derved Muligheden for yderligere Bearbejdelse eller Fuldførelse er udelukket. Selv om denne Regel i enkelte sjældne Tilfælde kan føre lidt vel vidt, vil den modsatte Regel, saaledes som disse Genstande nu en Gang normalt behandles, sikkert føre til langt flere og større Ubilligheder i modsat Retning. Den nyeste og i mange Henseender mest fremskredne Lov i dette Omne, den belgiske — vistnok den eneste Lov, som giver mere detaljerede Regler om dette Spørgsmaal — fastholder ogsaa i Art. 9 en lignende Begrænsning af Reglen om Kunstværker i Modsatning til, hvad der gælder ved litterære Værker. I Overensstemmelse hermed var ogsaa det i 1890 foreslaagne Forslag affattet. I Landstinget blev imidlertid mod Udvalgsflertallets Indstilling en af et Udvalgsmedlem foreslaaet Tilføjelse — Paragraffens 2det Stykke — vedtaget. Skønt der kan gøres begrundede Indvendinger mod den